

Z historie českého stolního tenisu – 9. Díl

Číňané k nám přijeli na stáž

Rok 1955 byl posledním, kdy do dění ve světovém stolním tenise nezasáhli čínští hráči a hráčky. Tři roky zpět na šampionátu v Bukurešti sice startovali, ale například československé družstvo mužů v základní skupině nad Čínou vyhrálo 5:0, ženy pak 3:0. Když ale po mistrovství světa v Utrechtu 1955 přijeli na stáž do Československa, bylo vše zcela jiné. Trénovali v Klatovech a Plzni především mezi sebou, nejlepší domácí hráči a hráčky neprojevíli zájem o jejich přípravu. V utkání výběr ROH (Štípek, Dressler, Posejpal, Krejčová a Vyhnánovská) s Čínou prohrál 4:5. Ještě hůř dopadl výběr Plzně, ten prohrál 0:7 a teprve až pak výběr odborářů porazil Číňany v Kostelci nad Orlicí 4:1. Asiáté pak sehráli ještě několik vítězných duelů s výběry měst. Kdo mohl tehdy tušit, jaký výtř vnesou do světového stolního tenisu v příštích letech. Ve Varšavě na II. Mezinárodním festivalu mládeže dali o sobě poprvé výrazně vědět celému světu. Zhan Yunyin se probojoval do finále dvouhry mužů a v něm podlehl Štípkovi 0:3.

V září 1955 byla v nuselské sokolovně Na Květnici otevřena specializovaná herna na stolní tenis. Ani ta však nedokázala zastavit postupný klesající zájem o tento sport, zejména pak mezi mládeží. Neexistoval systém tréninků a výchovy talentů, pár trenérských nadšenců nemohlo všechno zachránit. Úspěšná generace mistrů světa nezadržitelně stárá a z mladých hráčů, s nimiž se počítalo do reprezentace, řada nespĺnila očekávání. Největší naděje se tak vkládaly do Josefa Dresslera a Venduly Schwarzové. Mezinárodní mistrovství Rakouska ještě dopadlo dobře, když dvouhru mužů vyhrál Ivan Andreadis, čtyřhru mužů pár Václav Tereba – Ludvík Vyhnánovský a mix Ladislav Štípek s Angličankou Diane Roweovou. Následné turnaje v Jugoslávii a ve Švédsku však nedopadly zejména v individuálních soutěžích výsledkově vůbec dobře.

Co se však v únoru 1955 povedlo, bylo natočení prvního instruktážního filmu, který vznikl ve zlínských ateliérech. Film měl ukázat provedení jednotlivých úderů a zároveň i předvést hru některých reprezentantů. Proto se natáčení zúčastnili Váňa, Štípek, Šlár, Vyhnánovský, Posejpal a také reprezentační trenér Hamer. Ivan Andreadis s Václavem Terebou na natáčení chyběli, neboť v té době byli na soutěžích v Indii a Egyptě.

V Tokiu bez titulu

Potřetí v historii se světový šampionát konal mimo Evropu. V dubnu 1956 přivítali v Tokiu nejlepší hráče a hráčky světa pohostinní Japonci. Potřetí za sebou domácí tým mužů vyhrál soutěž družstev a potřetí za sebou jim v tom nedokázali ve finále zabránit ani Čechoslováci. Utkání se však od vyrovnaných soubojů v Londýně a Utrechtu tentokrát lišilo. Prohráli jsme jasně 1:5, když jediný bod zařídil Ivan Andreadis výhrou nad Keisuke Tsunodou.

Z Tokia však československá výprava (z finančních důvodů na šampionát odcestovali pouze muži) přivezla ještě další dvě stříbrné medaile a jednu bronzovou. Andreadis se Štípkem neobhájili zlato, porážku z Utrechtu jim ve finále oplatili Japonci Ogimura a Tomita. Ve smíšené čtyřhře se Ivan Andreadis domluvil s Angličankou Ann Hydonovou-Jonesovou a dotáhli to spolu až do finále. V něm podlehli americkému páru Erwin Klein – Lea Neubergerová-Thallová. Za úspěch lze v souvislosti s naprostou nadvládou japonských hráčů považovat také bronzovou medaili páru Václav Tereba – Ludvík Vyhnánovský v mužské čtyřhře.

Domácí šampionát se konal v Bratislavě a svoji suverenitu na něm potvrdil Ivan Andreadis. Ve finále singlu porazil Ludvíka Vyhnánovského, ovládl rovněž společně s Václavem Terebou čtyřhru. Ve dvouhře žen obhájila titul Eliška Krejčová, ve čtyřhře žen se z titulu radovaly Slovenka Emilia Butzová s Evou Kroupovou.

Poslední světové zlato

Světový šampionát ve švédském Stockholmu v roce 1957 je prozatím zapsán v české historii stolního tenisu jak poslední, na němž se naši hráči nebo hráčky radovali ze zisku mistrovského titulu. V pořadí 29. zlatou medaili vybojovala dvojice Ivan Andreadis – Ladislav Štípek ve čtyřhře mužů. Na cestě za titulem porazili například Angličany Bergmanna s Leachem 3:1, čínskou dvojici Van Zhyanyao – Hu Pinchuan 3:2, v semifinále Japonce Tsunodu a Miyatu 3:1, ve finále pak vydřeli vítězství 3:1 nad další japonskou dvojicí Ichiro Ogimura – Toshiaki Tanaka.

Jejich zlato nebylo jediným cenným kovem na mistrovství. Ivan Andreadis společně s Angličankou Ann Haydonovou prohráli až ve finále s japonským párem Ichiro Ogimura – Fujie Eguchiová a brali stříbro. Ludvík Vyhnanovský hrál mix se Skotkou Helen Elliotovou a byl z toho bronz. Stejnou medaili vybojoval Ivan Andreadis ve dvouhře a třetí skončilo také v týmové soutěži československé družstvo ve složení Andreadis, Tokár, Štípek, Tereba, Vyhnanovský.

Světový šampionát ve Švédsku měl skvělou úroveň, všichni účastníci si prostředí, stoly i míčky velmi pochvalovali. Padl také účastnický rekord, do dvouhry nastoupilo 356 mužů a 128 žen z 35 zemí světa. Družstvo mužů Číny na něm vybojovalo historicky první bronzovou medaili, od té doby už nikdy čínští hráči nebo hráčky na mistrovství světa, pokud na něm startovali (vynechali šampionáty v letech 1967 a 1969, kdy v Číně probíhala tzv. Kulturní revoluce), bez medaile neskončili.

Po mistrovství světa ve Stockholmu přijeli Japonci do Československa a sehráli několik utkání. Hned to první v Praze se zapsalo do historie svojí diváckou kulisou. Na pražské Štvanici sledovalo vyrovnaný duel, který skončil nerozhodně 5:5, celkem 10 tisíc diváků. Japonci pak ještě hráli v Ostravě (vyhráli 5:3), v Brně (7:2) a Bratislavě (9:1).

